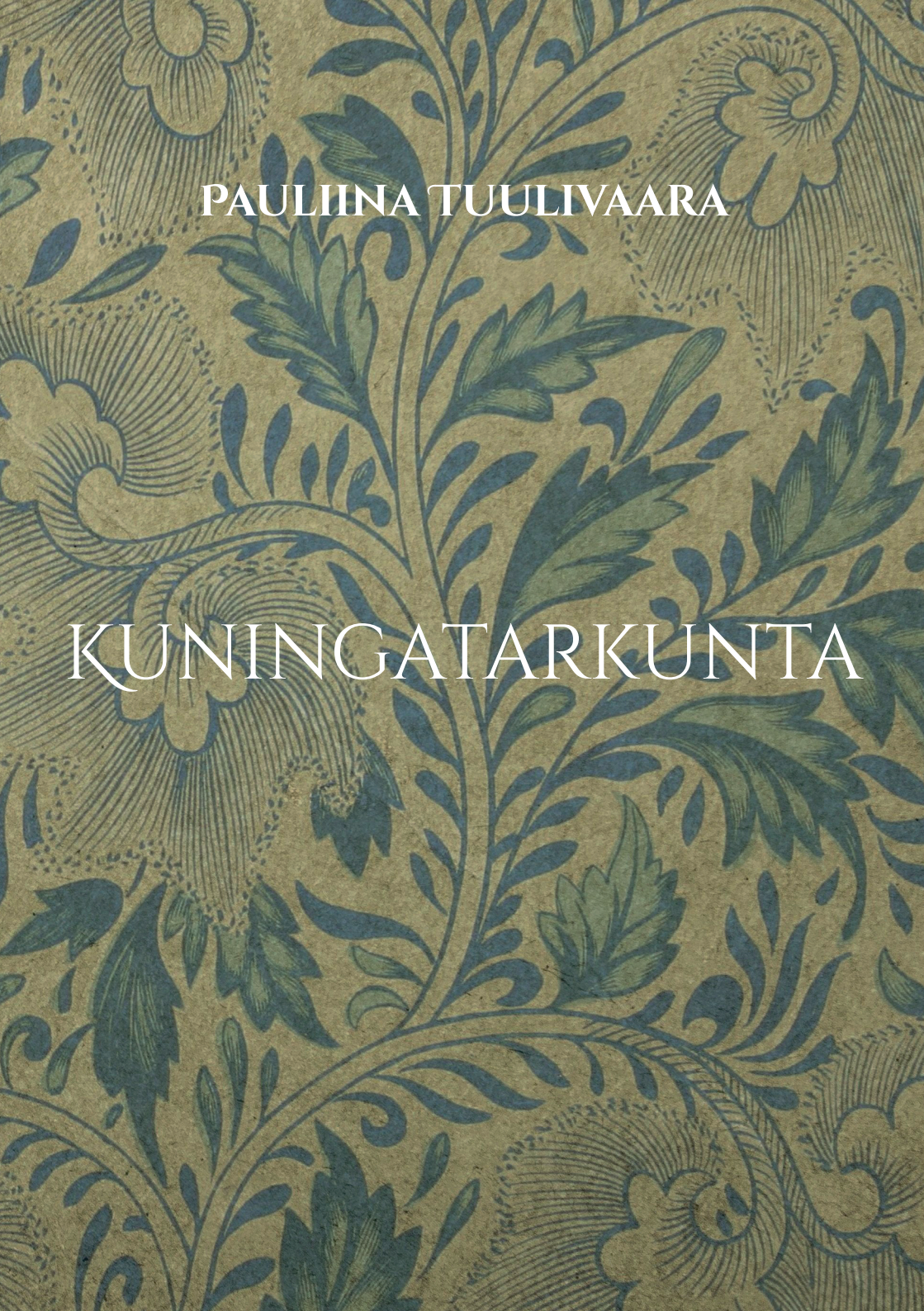

PAULIINA TUULIVAARA

KUNINGATARKUNTA

KUNINGATARKUNTA

Pauliina Tuulivaara

KUNINGATARKUNTA

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Pauliina Tuulivaara

Kustannustoimitus: Pauliina Tuulivaara

Kannen suunnittelu: Bod easy cover

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12
B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7522-6

Kaikki kaikesta

Usva nauroi hersyvästi. Hänen syvä naurunsa tuntui kuplivan kuin maan alta. Usva istui järven rannassa nököttävän pakurisen koivun juurella. Hänen kaksi kamarineitoaan olivat leivittäneet suuren sinisen liinan ruohikolle ja sen päällä oli pajukorissa piknik-eväät. Toinen kamarineidoista nauroi vapautuneesti Usvan mukana, mutta uudempi kamarineito hiplaili hermostuneena piknik-liinan pitsistä reunaa.

- Usva tulee vaan itse yrittämään! Jyrähti jykevää ääni. Ääni kuului peltotyömiehelle, jonka vedenhevonen oli melkein vienyt mennessään.

Lähistöllä olevalla rantakivikolla odotti Näkkinen, josko joku uppoaisi ja hän saisi vietyä uhrin vetiseen valtakuntaansa. Näkki oli ottanut kauniin nuoren naisen hahmon. Kenties

saadakseen rannalla olevan miesjoukon päät sekaisin. Näkki kampasi paksuja kiiltäviä hiuksiaan kalanluisella kammalla. Hiljaisempi kamarineito säikähti miehen ukkosen kaltaista jyrähdystä.

- Kuinka hän uskaltaa! Hän henkäisi hiljaa.

- Uskaltaa mitä? Toinen kysyi ihmeissään. Usva kuunteli heitä puolella korvallaan.

- Puhutella neitiä noin rahvaanomaisesti!

Kamarineito huudahti. Usva käännähti katsomaan uutta kamarineitoaan, katseessaan myrskytaivaan salamointia.

- Tiedän että olet uusi, joten annan tietämättömyytesi anteeksi...

- Oi, anteeksi neiti...

- Älä pyytele koko ajan anteeksi! Usva tuohtui ja nousi seisomaan.

- Oi, ant...

- Rahvaanomaisesti? Minulle on aivan sama kuinka minulle puhutaan tai kuinka minua puhutellaan. Minua ei neiditellä vaikka satunkin olemaan Kuningatarkunnan uusi kuningatar. Rentoudu ystävä hyvä! Usva ravisteli kamarineitoaan ja silloin kuului suuri molskahdus. Usva kääntyi kamarineitoineen katsomaan, mitä tapahtui. Järvi Wäinämöisen keskellä oli pilastunut vedenhevonen. Se oli hengästyttävä näky. Vedenhevonen oli läpikuultava, hieman sinertävään taipuva. Sen takajalat olivat sulautuneet Wäinämöisen ikityyneen pintaan ja hevosen hulmuava häntä oli kuin vesiputous. Yksi Usvan isän, Untamon, luotetuimmista peltoyöntekijöistä pärski rannalla. Taas yksi, joka ei ollut onnistunut taltuttamaan vedenhevosen virtaavaa luonnetta. Usva katsoi järven valkoisella hietikolla märkinä valuvia työmiehiä ja

laskeskeli mielessään.

- Ei tainnut kukaan tänään saada ohjaksista kiinni, uusi kamarineito sanoi julki Usvankin ajatukset.

- Eipäs hoppuilla! Karjahti jylisevä miesääni ja kamarineidot lankesivat polvilleen Untamon edessä.

- Nouskaa ylös hupsut tytöt. Kauniit mekkonne likaantuvat! Untamo komensi ja kääntyi tyttärensä puoleen. Usva hymyili valloittavaa, virheetöntä hymyään. Petäjän punaiset hiukset olivat auringonvalossa entistä punaisemmat ja sammaleen vihreät silmät loistivat. Usva oli isänsä ja kahden veljensä täysi vastakohta. He kaikki olivat vaaleita ja sinisilmäisiä.

- Rakas tyttäreni Usva. Oletko nauttinut olostasi? Untamo kysyi jumaloimaltaan tyttäreltä.

- Olen isä. Olen nauttinut ja nauranut niin, Us-

va vastasi ja suukotti isäänsä molemmille poskille.

- Niin, niin. Työmieheni ovat epäonnistuneet vedenhevosen ohjissa. Mutta minäpä menen ja näytän niille kurjille kuinka homma hoidetaan, Untamo röyhisti rintaansa.

- Et selviä kuivana isä, Usva sanoi nuhdellen.

- Lyödääkö vetoa? Untamo kääntyi tyttärensä puoleen.

- En halua että häviät vedon, Usva sanoi ja istui takaisin kamarineitojensa seuraan.

- Minä löisin herra Untamon puolesta vetoa. On hän kuitenkin vedenhevosen niin usein taltuttanut, kamarineito sanoi.

- Älkää mielistelkö. Me kaikki tiedämme, että tänään kastuu hieman enemmän kuin varpaat. Usvan taakse ilmestynyt vuoden nuorempi veli, Uljas naurahti. Uljaksen kaksoisveli Urho no-

jaili koivun runkoa vasten.

- Saisi vedenhevonen viedä mukanaan, Urho murahti.

- Kuinka voit sanoa noin! Kivahti Usva.

- Tai Näkki, jatkoi Uljas.

- Olemme melkein viidentoista. Kuten sinä melkein kuudentoista. Olisi meidänkin aika saada ottaa vastuuta asioista. Mutta mitä me tehdään? Nenä kiinni kirjassa vaan joka päivä. On se vähän eri asia kuin todellisuudessa kokea..., Urhon tilitys loppui suureen molskahdukseen. Uljas nauroi kamarineitojen säästyksellä.

- Minähän sanoin ettei kannata lyödä vetoa, Urho sanoi.

- Isä! Usva kiljahti ja kääntyi katsomaan Wäinämöiseen. Untamo nauroi remakasti rantakaislikossa muutaman työmiehen riuhtoessa häntä jaloilleen. Rantakaislikko oli kuitenkin

liukas ja kohta he kaikki olivat järvessä somassa keossa. Näkki lipui lähemmäksi ja yritti tarttua limaisilla sormillaan Untamon lahkeeseen. Työmies potkaisi Näkkiä kohti joka muuttui vaahtopäiseksi aalloksi.

- Isä! Nouse nyt äkkiä jaloillesi. Saat keuhkotaudin, Usva juoksi rantaan.

- No, höpö höpö. Ei tässä kukaan ole keuhkotautia saamassa keskikesällä. Mutta Usvaseni, loitsuihin uskova tyttöni... Pyydäpäs vedenväeltä suotuisaa mahdollisuutta kun yritän uudelleen, Untamo sanoi ja nousi seisomaan.

- Nyt sinä höpötät isä. Et usko, että ihminen voi onnistuneesti loitsua. Sinun mielestäsi ihmisen lausuma on hevonhumppaa.

- Aivan sama, anna mennä siitä huolimatta. Olet niiden juttujen pauloissa enkä kiellä sinua.

Usva huokaisi ja vilkaisi rannalla naureskelevia työmiehiä ja veljiään, sekä rohkaisevasti hymyileviä kamarineitojaan. Hän huokaisi uudestaan ja polvistui lähemmäksi rantaa. Usva laittoi kätensä juuri järven pinnan yläpuolelle, ja lausui sitten hiljaa vanhan haltijaloitsun:

*Vedenhevonen, veden henki.
Oothan mulle suotuisa renki.
Annathan mun sua ohjata,
ilman että tarvitsee laineita kohdata.
Anna siis ohjat käsiini mun,
annan sulle uuden alun.
Maalla kantavalla palvele mua,
tekemästäsi työstä palkitsen sua.
Vedenhevonen, veden henki.
Vedenhevonen, maan renki.*

- No niin, kiitos Usvaseni. Kokeillaan uudelleen, Untamo sanoi päättäväisesti.

- Tässä. Ottakaa tämä varmuuden vuoksi.

Saattaa pitää teidät turvassa Näkiltä, yksi työ-
mies sanoi ja otti vyölenkiltään puukon tupes-
ta.

- Hyvin ajateltu, Untamo sanoi ja otti veitsen
suuhunsa, hampaiden väliin. Hän lähti kah-
laamaan kohti Wäinämöisen keskellä olevaa
syvintä kohta. Jonkun ajan päästä vedenhe-
vonen tuli pintaan ja Untamo istui hajareisin
hevosen selässä. Hevonen oli pillastunut ja kyl-
lästynyt jo tähän touhuun. Se yrittäisi viedä
Untamon mukanaan aaltoihin. Ohjat olivat tip-
puneet kaulalta Untamon saavuttamattomiin.
Mutta kuin ihmeenkaupalla hän sai otteen
ohjista ja ohjasi vedenhevosen rantaan.

- Nytkö on mielesi hyvä? Usva kysyi isältään,

joka vain hymyili kuin voittaja ikään. Vaalea, vettä valuva hevonen seiso i työmiehen kiinnipitämänä ja kaikkien ihailtavana. Vedenhevonen pärski, hirnui ja kuopi kiinteään maahan tottumatonta kaviotaan. Usva ei ollut varma pitkö vedenhevosen valjastamisesta työhön vai ei.

- Usva! Tulehan niin vaihdetaan kuivat vaatteet ylle ja pidetään oppitunti! Usvan kotiopettajatar Norna kutsui. Usvalle Norna oli lähimpänä äiti-hahmoa, oman äidin kadotessa kun Usva oli ollut noin vuoden vanha.

- Minä tulen Norna! Usva vastasi kutsuun ja keräsi pitkät helmansa käsiinsä, jotta pääsisi juoksemaan minkään vauhtia häiritsemättä.

- Odottakaa neiti! Kamarineito pyysi mutta Usva viiletti jo ruohittunutta mäkeä kohti linnaa, joka kohosi Soini-järveen pystytettyjen pilarien päällä. Linna oli suurenmoinen.

Kivikautisen järven kivistä rakennettu. Se oli
jykevä, suureellinen ja kaikessa loistokkuudes-
saan karu näky yltäkylläisen vehreyden keskel-
lä. Usva juoksi vallihaudan ylitse kohti suuria
tammiovia. Hän joutui keskittämään kaikki voi-
mansa saadakseen itseään kaksi kertaa korke-
ammat ovet auki. Usva jatkoi hengästyneenä
matkaansa hallien läpi aina kodikkaaseen huo-
neeseensa asti. Takassa paloi tuli ja vaaleat
tekstiilit sekä pitsi toivat kivisiin seiniin kaivat-
tua pehmeyttä. Usva meni pukeutumishuonee-
seen ja vilkaisi ikkunasta ulos pihamaalle.
Kamarineidot viilettivät vasta puolessa välissä
ja Norna oli jäänyt vetämään henkeä komean
katajan kylkeen. Taivaanrannassa lensi vim-
mastuneiden jättien viskaamia siirtolohkareita.

Usva otti esiin silmiensä sammaleen
sävyisen mekon, kapealla uumalla, leveällä

vyöllä ja syvään uurretulla kaula-aukolla. Pu-
keuduttuaan Usva asettautui ikkunan eteen
kouluhuoneessaan ja katseli ikkunasta kamari-
neitojensa toikkarointia. He kaatuivat kanta-
muksineen kaikkineen ja toinen oli lipsahtaa
sillan kaiteen raosta vallihautaan. Norna jatkoi
heidän ohitseen kylmän viileästi. Tuskin edes
ajatteli auttaa.

- Tuon mekon kanssa pitäisi olla alustoppi,
Norna mainitsi paheksuvasti heti huoneeseen
tullessaan. Usva keikisteli hetken ennen kuin
oli valmis vastahyökkäykseen.

- Olen sitä mieltä ettei tarvitse.

Norna katsoi Usvaa ja tuli hänen eteensä, muu-
taman sentin päähän.

- Pane edes koru, joku näyttävä sellainen.

- Minullahan on jo sellainen, Usva sanoi toru-
vasti ja siveli sormellaan solisluidensa välissä

Kuningatarkunnassa on kaksi kylää Untamo ja Kalervo. Kylät ovat Mysteerien metsän molemmin puolin. Usva Untamosta, Kuningatarkunnan uusi kuningatar saa tietää toisen kylän olemassaolosta täytettyään kuusitoista vuotta. Kun Usvan isä ja veljet lähtevät Kalervoon, Usva päättää seurata heitä sinne. Matkallaan Usva tapaa Kuuran, Kalervon pojan ja yhdessä he lähtevät etsimään vihreänä palavaa virvatulta ja sen alla olevaa aarretta. He päätyvät elämänsä seikkailuun.

BoD

9

789528 075226